

Jiří W. Drocházka

KEN WOOD

MEČ KRÁLE D'SALA

TRIFID

Jiří W. Procházka
Ken Wood
Meč krále D'Sala

Copyright © Jiří W. Procházka, 2008

Cover © Jan Patrik Krásný, 2008

Illustrations © Jan Štěpánek, 2008.

© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-081-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

Jiří W. Procházka

KEN WOOD

MEČ KRÁLE D'SALA

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

**KEN
WOOD**

MEČ KRÁLE D'SALA

TRITON

Gameb

oblast Tři Velkých měst

soutěska

Malý Hřeben

Mrtvá Poušť

Živá Poušť

Bladed

Ala-Arga

Hnědá řeka

Whided

Bílé Město

Duhové Vodopády

Drací Hory

Smaragdový prales

Stolové hory

Severní kanál

Ala-Arga

Travilánské Alpy

Reewera

Rajský záliv

Kingaar

Fialový

Oceán

Díl první

Příchod

1. kapitola

Démoni

Ken Wood se ráno probudil opravdu brzo. Neměl v plánu vstávat před obědem, ale ranní liják, který mohl zaskakovat za Niagarské vodopády, mu pozměnil původní plány. Ken Wood alias Šílenec z Kentucky se vztyčil ze zahradního lehátka plného vody a nejistým krokem postřeleného výběřčího daní vrávoral k přízemní terase. Mělo být krásné letní jitro, ale obloha byla na tuhle roční dobu nezvykle temná. Dnes to vypadalo spíš na lov tornád než na cokoli jiného. Mraky byly příliš hrozné a příliš rychlé.

„Pěkný konec světa,“ pomyslel si mladík a kryl se před přívaly deště kusem zlomené plastové židle. „Snad ho mám v pojistce...“

Zahradu ozářil rozvětvený blesk a rozřízl oblohu na několik kusů. Ken Wood se vyhnul barikádě z poházených a převrácených křesel a stolků a francouzským oknem vstoupil do budovy. Hrom dohřměl a skleněné tabulky dozněly. Prudký liják bičoval zem.

Oválná hala s dvojitým schodištěm a kubisticky vyvedenou fontánou nesla sloní stopy včerejší dotočné. Všude se povalovaly láhve od bourbonu, originál ruského šampusu a zmačkané pивní plechovky hlavního sponzora. Na zemi trpěly propálené koberce a na zdi vlevo od krbové římsy umíralo v oválném rámu roztržštěné secesní zrcadlo. Ken postupoval k barovému pultu a obezřetně překračo-

val či obcházel pracovníky filmového štábu, dřímající na podlaze v objetí dívek, které byly na výplatní listině uvedené v kolonkách „kompars“.

„Majitel každopádně nebude škodný,“ uvažoval mladík a znaveně zdravil probouzející se příští filmové hvězdičky. „Za balík, co dostane za tenhle oskarovej mejdan, si pořídí nejmíň další vilu.“ Škytl na potvrzení originální myšlenky a stále si to šněroval k baru, klikatě, ale neomylně. Připomínal kybernetickou myš v labyrintu.

„Pán si bude přát?“ ozvalo se odnikud.

Filmový kaskadér se mátožně rozhlédl. Už už se chystal vzdát pátrání po tajemném hlase, když se mu v zorném poli zjevil mexický číšník. Uklízel kolem baru a teď se vztyčil s košem plným plechovek Budweiseru. Na hlavě měl široký slamák a pod slamákem snědý obličej, jemuž dominoval boxerský nos a pod ním pečlivě zastřižený knírek. Pod knírkem zářil úsměv širší než coloradský kaňon.

„Sodu, colu nebo vodu,“ řekl Ken Wood a s notnou dávkou úsilí opětovl úsměv. „Díky.“

Mexičan pochopil, o co kaskadérovi jde, a odložil odpadkový koš. Posbíral z pultu vymyté barmanské náčiní.

„A co takhle Drsnou Daisy, pane?“ pronesl s výrazem vítěze soutěže o nejlepší drink Středozápadu a vyhodil do vzduchu obě části šejkru. „Zabijáka alkoholu!“

Ken Wood chvíli nevěděl, na co se má dívat. Mládenec měl náhle šest rukou, byl na několika místech najednou, do šejkru lil různobarevné kapaliny, z lednice přihodil jiskřící kostky ledu, obsah vlil do mixéru, opět to přelil do šejkru a po chvilce podával kaskadérovi ledovou tříšť barvy pískovce v Grand Canyonu. Ken se usadil na barovou stoličku – ta zasténala, také neměla ideální ráno – a uchopil masivní sklenici. Nedůvěřivě si ji prohlížel proti světlu.

„Netřepat, promíchat,“ poznamenal zdánlivě bez souvislosti a pohlédl zkoumavě na barmana samouka. „Ty nemáš lidi od filmu moc rád, co?“

„Já mám všechny lidi rád, pane!“

„Nech toho pána tam, kde je. Já jsem Ken. A tenhle drink, to je...“

„Já vím, že jste Ken, pane Šilenče,“ usmál se Mexičan. „A tohle je dobrý pití!“ A do nápoje ještě rozklepl syrové vejce. „Včera dobrý pití, ale moc, mnoho moc! Dneska tohle ještě lepší pití – a takhle málo stačí! Žádný hlavobol, nebo... bolehlav? Hlavně nebojte, pane Šilenče!“

Poslední věta rozhodla. Ken Wood se přece nebojí ani čerta, jak mu v opileckých průpovídkách vždy vysvětloval šéfproducent Malcolm. Na třikrát do sebe obrátil obsah sklenice – a ztuhl. Pokud by hrál v animovaném filmu, vyhlédly by mu z jamek oční bulvy, jazyk by se vyroloval z úst jako rudý koberec, hlava by zmodrala a pak by se nafoukla do velikosti horkovzdušného balónu. Potom by explodovala, logicky. Mladík tedy očekával, co se bude dít dál, pochopitelně.

Pohlédl ven.

Přestalo pršet. Slunce se prodíralo temnými mračny a mělo divnou barvu. Kaskadér si prohlédl vyprázdněnou sklenici životabudiče a pak pohlédl do zrcadlové stěny za barem. Párkrát zamrkal, zavrtěl hlavou a opět vyhlédl ven.

„Tohle bylo dobrý. Opravdu vynikající pití. Poslyš, příteli,“ oslovil barmana, „to tady máte pořád takhle fialový rána?“

„Nikoli, pane. Výlučně dnešní den,“ prohlásil snědý mladík za pultem, pokrčil rameny a letmo se pokřižoval.

„Výlučně dneska,“ opakoval kaskadér a odložil sklenici na barový pult. Dlouze se zamyslel, myšlenek se mu však v alkoholu nabouraných neuronech nedostávalo. Kde

nic není, ani smrt nebere... Na chvíli znehybněl a pak si říhl tak hlasitě, až nahoře v patře třískly dveře. Udiveně se ohlédl. Že by pouhým krknutím dokázal tohle?

* * *

„Ahoj, Šílenče,“ zazvonily seshora rolničky dívčího hlasu. „Jak je, takhle po ránu?“ zasmála se zvonkohra.

Ken Wood se zvolna otáčel, ale i tak to bylo příliš rychle. Vzhledem ke svému stavu ztratil rovnováhu a málem spadl z barové sedačky. Zachytil se bambusové tyče, podírající slaměnou stříšku nad barem, a pomalu zvedal hlavu... A postupně objevoval sestupující krásu. Černá sportovní obuv s bílým logem ve tvaru odškrtnuté položky, štíhlá lýtka a dlouhá pevná stehna. Bílé šortky těsně obeplávaly boky krásy, na jejíž jméno si nemohl zaboža vzpomnout.

„No, podle mě *po ránu* začíná až tak za dvě hodiny. Ale jinak jsem v pořádku,“ řekl Ken Wood tak samozřejmě, až obloha zčervenala studem. „A co ty, jak pořád žiješ, kotě?“

„Tváříš se, jako bys po letech zase spatřil první lásku ze školky,“ usmála se Afrodité a pokračovala v sestupu z mramorového Olympu. Měla na sobě žluté, tenounké tílko se zřetelně viditelnými bradavkami velikosti mexického dolaru. Na nadrech se skvěl dvakrát zaoblený nápis *Kiss Me All!*

Mladíkovi došlo, odkud ji zná. Podrbal se na čele.

„Pokud se nepletu, jseš moje včerejší šťastná hvězda.“

„To se nepleteš. Ale jen včerejší... Strávili jsme spolu pár příjemných chviliek, jenže pak tě chlapi z produkce zlákali na partičku pokeru.“

Kena rozbolela hlava. Vzpomínal si. A přemýšlel, kolik zase prohrál.

„Moc štěstí jsi zrovna neměl.“

„Doufám, že mi nechali auto... Ty's tam byla taky?“

„Nechtěl jsi mě pustit! Prý jsem tvůj bodyguard,“ zasmála se a pohodila vlasy. Kenovi bylo čím dál lépe. „Ještě než jsi ve čtyři ráno někam zmizel, svěřoval ses mi u baru. Docela síla, ti řeknu. Nechtěla bych žít tvůj život. Pořád na útěku. S rodiči z toho Česka, pak zase před ruskejma špiónama, potom ty tajný kódy...“

„Hele, kočko, víš co? Zapomeň na to. Ráno není všechno takový, jak se večer u baru blábolí.“

„Ty jsi neutíkal s rodiči pod palbou z ruských tanků a vrtníků?“

„Ani ne. Tou dobou se už emigrovat nemuselo. Já se narodil tady, ve Státech. Naši sem šli za kšeftem a já měl štěstí, že táta znal jednoho režiséra, českýho, jak jinak. Já sám jsem byl v Čechách jen třikrát.“

„A co tvoje jméno?“

„No, to je další story. Prostě – táta byl Dub, tak to nějak přeložil. Dub, Wood.“

„Ale zas takový dřevo nejsi,“ usmála se kráska. Ken si nebyl zrovna moc jistý, jak to myslí. „To bys přece nebyl proslavený Šílenec z Kentucky! Dokonce už ani nemusíš točit ty fekální bijáky, jak jsi o tom večer filozofoval.“

„Ehm, jasně. Víím, co jsem rozebíral. Vždyť běčka jsou někdy opravdu...“

Dívka k němu přistoupila, opřela se pevnými ňadry o jeho hrud' a položila mu ukazováček na rty: „Nejen běčka, můj recenzente,“ zašeptala. „A teď buď chvíli zticha. Nebuď sprostý a zkus se pro změnu chovat jako gentleman, co říkáš? Odpoledne letím domů, do Bostonu, a je teprve ráno.“

Ken Wood ji zvedl do výše a zahleděl se jí přes vytvářené prsy do usměvavého obličejce.

„Víš, že jsi fantastická holka? Poslyš...“

„Jessie. Zřejmě ti to vypadlo z hlavy,“ poznamenala studentka filmové školy, obor režie, a nevinně se usmála. Učinná Máří Magdaléna ze zpracování Jesus Christ Superpunk. Včetně ornamentálně potetovaného krku.

„Kdyby jen to, Jess. Na pár hodin se mi úplně odpojil vnitřní harddisk. Má zřejmě víc rozumu než já,“ řekl Ken a kul železo, dokud bylo žhavé. „Poslyš, vím o prima jezírku s báječnou vodou. A jak tak koukám, venku zase pere slunce – a tady to je stejně o ničem.“

„Na to, co jsi včera vypil, máš mysl jiskřivou a návrhy vskutku romantické. A kromě toho, taky odsud ráda vypadnu.“

„Takže vzhůru k netušeným zážitkům,“ hodil si Ken repliku z nějakého béčka. Teď se zrovna hodila.

* * *

Ráno bylo ostřejší než břitva a vzduch svěží jak ledová tříšť v Drsné Daisy. Křiklavě pomalovaný džíp uháněl prosluněnou krajinou a kola rozstříkovala fialově zabarvené kaluže, jež na zemi zbyly po ranním dešti a dosud se stačily ubránit vzrůstajícímu žáru letního dne. Holé skály a kameny se střídaly s neproniknutelným porostem. Křoviska po chvíli prořídla a vystřídaly je holé kamenité plošiny.

Ken Wood si říkal, že takhle zbarvenou oblohu spatřil naposledy při pobytu v Ohňové zemi, bylo to během natáčení Ledového zaklínače. Polární záře tam projasňovala zmrzlou pustinu obdobným, nachově žíhaným svitem. Jenže tady po polární záři nebylo ani vidu, ostatně v Kalifornii by ji nikdo ani neočekával.

„Nerozebírej meteorologické záhady a raduj se ze života,“ poručil si Ken v duchu, přestal se zabývat ztřeštěnými

nebesy a věnoval se aktuální situaci. Letní den, spolehlivý auták, krásná holka, co víc si přát?

Jessie svírala masivní držadlo a dívala se přes přední sklopené sklo. Plavé vlasy jí vlály ve větru. Vychutnávala střemhlavý let. Jet s kýmkoli jiným, zřejmě by mu přidupla brzdu i s nohou, nebo by alespoň začala ječet. S Kenem se však nebála. Jela přece s jedním z nejlepších kaskadérů. Jeho odvážné, většinou sice šílené, nicméně vždy promyšlené kousky ničily divácké nervy a otevíraly bezedné pokladny mecenášů filmového průmyslu. Ne, nebyly v tom žádné počítačové hrátky, žádné renderované souboje či neexistující zbraně. V Kenových scénách hrála hlavní roli strohá, ale o to působivější realita – souboje, pády, exploze, skoky, koně, palné a chladné zbraně. A ve filmu pak ještě navíc krev, hodně krve.

Jessie přivřela oči před zářícím sluncem. Dnes mělo opravdu zvláštní barvu. Kalifornie je stejně taková duhová, barevná; dívka měla za víčky pocit, že se celý svět koupe v purpurových vodopádech. Škoda, že dnes musí domů, chtěla by Kena vidět ve vrcholné scéně další velkoprodukce, v Pádu Cañihradu. Dnes se má točit pár desítek sekund ze závěrečné scény snímku – podle scénáře to bude brutální bitka s dvouručními meči na pompézních kulísách hradeb s pády do vodního příkopu, jehož hladina je pokryta hořící smůlou. Hradby budou vysoké přes třicet metrů.

Čtyři kilometry od vily musel Ken zpomalit. Prašná cesta se stáčela do hlubokého úvozu a její povrch se změnil v pouštní rallye Baja California. Ken objížděl balvany velikosti přerostlých tykví a jámy, do nichž by se mohlo pohřbívat. Znal to tady, věděl, že zbývají dvě prudké zatáčky, mírné klesání a budou na místě. Těšil se, až s touhle kočkou skočí do křišťálově průzračné vody a...

Ken prudce zabrzdil a Jessie málem přepadla přes ka-
potu.

„Co blázníš?“ vyhrkla, napůl vyděšeně, napůl rozčileně.
A strnula.

* * *

Před nimi stáli tři přízrační, fialovou aurou obklopení jezdci.
Seděli na opancéřovaných, šestinohých zvířatech a mlčeli.

Jessie vykřikla a Ken Wood se nejistě optal:

„Koukám, taky od filmu, co? A co to máte za perfektní
obludy?“

Jezdci na sebe krátce pohlédli a cosi zamručeli.

„Koukám na tu zbroj, paráda! Ale že jsem tady tyhle
kostýmy nikde neviděl?“

„Děblové,“ zašeptala Jessie.

Matně lesklé přilby ze všeho nejvíc připomínaly kom-
binaci čínských masek a rytířských helem. Zakrývaly jim
obličej a jen úzké průzory dávaly tušit, kde se nacházejí oči.
Dívka se zadívala na prostředního z nich a vyjekla hrůzou.

„Kene, má tři oči! Mají tři oči!“ zaječela a vyskočila z džípu.
V panice se dala na útěk. Kaskadér se k ní otočil a chtěl na ni
zavolat, aby se uklidnila, když vtom koutkem oka zahlédl jed-
noho z cizinců, jak zvedá cosi podobného samostřílu.

„Počkej, co blbneš?“ zařval na něj. „Co chceš dělat
s tím...“

Střelec už však měl Jessii zaměřenou v elipsovitém za-
měřovači a mladík nemohl zabránit tomu, aby prst zabi-
jáka stiskl jemnou spoušť doorgu. Polirunový ozubený šíp
ve zlomku sekundy dostihl prchající dívku. Rotující střela
vyrvla z mladého těla kus plicní tkáně a svalovinu srdce.
Šíp vylétl Jessii z hrudi v gejzíru krve a zabodl se do pís-
kocového balvanu. Ten puknul, jako když do něj kame-
ník úderem palice zarazí ocelový klín.

Jessie se zhroutila na zem a sytě červená krev barvila půdu. Chřestýš vyhřívající se na vedlejším kameni varovně rozkmital ocas, ale sotva pohlédl střelci do očí, zmizel raději ve skalní rozsedlině. Někde vysoko zakrákoral sup.

„Ty idiote, ty’s ji zabil,“ pronesl Ken Wood a pokud by se někdo odvážil tvrdit, že tón jeho hlasu byl jen zlověstný, byl by dost vzdálený od reality.

Střelec na něj zkoumavě hleděl a pak pomalu, provokativně kývl hlavou. Samozřejmě, že tu samičku zabil, taky – co s ní...

Ken Wood přikývl také.

„Tak jo, ty magore. Jak chceš.“

Rozhlédl se po džípu a sebral z podlahy francouzský klíč. Vší silou jej mrštil po zabijákovi. Tři kilogramy zacíleného kovu vyrazily střelci z ruky zbraň, odrazily se od ní a změnily dráhu letu.

„Vedle,“ hlesl svou řečí neznámý, ale ani se tomu nestačil ušklíbnout. Francouzák totiž naplno zasáhl průzor v jeho přilbě. Modravá, hustá kaše vytrysknuvší z otvoru potvrdila zásah do černého, spíš do modrého.

Byl to mozek.

* * *

Šílenec z Kentucky neměl času nazbyt. Byly tu dvě věci, které mu bránily chladně uvažovat.

Věc první: mrtvá Jessie.

Věc druhá: zbylí dva pekelníci.

Jejich druh se právě bezvládně zhroutil na zem. Chvilí mlčky přihlíželi a poté pobídlí zvířata ostruhami. S tasenými meči zaútočili na mladíka.

Ken Wood si vzpomněl na včerejší střeleckou soutěž. Kam to jen dal? Bleskové hrábnutí do příruční schránky džípu a kaskadér držel spolehlivou kovbojskou pětačtyři-

cítku, Peacemaker. Cvaknutí natahovaného kohoutku útočníci ani nezaslechlí.

Po vyprahlém povrchu kalifornské pustiny duněla kopýta pseudokoní, na bocích i hlavě opancéřovaných a telepaticky řízených zvířat. Proláklinou se neslo zuřivé ržání. Ken však byl profesionál, mimo jiné i ve střelbě. Nenechal se rozptylovat vedlejšími vlivy. Prostě zamířil a vystřelil.

Prásk! Nepatrně pohnul hlavní, zamířil znova a vystřelil. Dvě střely opustily hlaveň a rozhněvané svou krátkou existencí se vydaly ukončit jiné existence. A dosáhly cíle. Oční průzory v přilbách byly sice úzké, ale pro Šilence to byly jen další z mnoha terčových středů. Takhle rychle tedy skonali i další dva rytíři Řádu Purpurové smrti. Zemřeli, aniž se stačili dozvědět, proč se octli na planetě vzdálené od domovského Gamebu přes devět set tisíc světelných let. Jejich temné duše nikdy nedojdou klidu: zemřeli totiž, aniž by dokončili zadaný úkol.

Ken Wood na tom nebyl o moc lépe než protivníci visící ze sedel nestvůrných zvířat. Také měl pocit, že má vystřelený mozek. Nechápal zjevení podivných rytířů, natož překotný sled dalších událostí, a nebylo mu souzeno, aby – alespoň zde, na Zemi – cokoli pochopil.

Druhá střela prolétla třetímu pekelníkovi hlavou a nadělala v ní nepořádek odpovídající ráži malého děla, jenže útočník zlomek vteřiny předtím, než zahlédl smrt svého velitele, kata Krutodara ze Xaaru, mrštil po protivníkovi obsidiánový meč. Ken sice zahlédl vrženou zbraň, ale uhnout jí bylo nad jeho schopnosti. Během nekonečné, filmově rozložené sekundy stačil jen nepatrně pohnout hlavou. To mu však zachránilo život. Meč ho zasáhl do spánku plochou stranou a v mžiku ho uspal.

Čarodějnice Xylla kdesi na druhém konci Všehomíra byla spokojená. Obezřetně vložila opalizující kouli zpátky do Ohně života. Přivolala si do sálu nejbližšího droona a ještě jednou pohlédla do plamenů.

„Poletíme si prohlédnout našeho nového přítele,“ sdělila Xylla dračici. Vylezla jí na hřbet, uvelebila se v záhybech kůže za hlavou a mlaskla.

„Jak si přejete, paní,“ kývla hlavou Matka Drull a mávla křídly.

2. kapitola

Chrám smrti

Ken Wood ležel v centru kruhové stavby. Kamenné sloupy, nekonečným prostorem popraskané a krutým časem zjizvené monolity, dosahovaly závratné výše. Jejich konce Ken nedohlédl. Mizely ve fialových mračnech planety Gameb a protínaly snad celý Vesmír.

Byl to Chrám smrti.

Ken po upřeném pohledu do prostor vymykajících se lidským měřítkům pocítil poprvé v životě závrať. Zavřel oči a zklidňoval rozjitřený rozum.

„Kde to jsem? Kde je Jess? A kdy se už, sakra, probudím?“ ptal se v duchu sám sebe – a neodpovídal si. Připadal si jak ve škole, otázek dost a kloudné odpovědi abys pohledal. Opět otevřel oči a znovu se donutil vzhlédnout do nezměrné výše. Mezi masivními pilíři spatřil zlověstný pohyb.

„Proboha, co je zase tohle?“

Absurdnost situace, mystické prostředí a bizarní létající monstrum, jež se k němu právě blížilo, ne, nic nedávalo smysl...

* * *

Z dračí hlavy se zablesklo a energie drooního paprsku roztavila nedaleko Pozemšťana jednu z kamenných dlaždic. Podlaha Chrámu smrti byla vydlážděná nepravidelnými

lichoběžníky; byly mírně vypouklé a na povrchu protkané rovnoběžnými rýhami pro odvod krve. Spáry mezi dlaždicemi v sobě neměly spojovací materiál, žádný písek ani hlínu. Ve štěrbinách nebylo nic a pod dlaždicemi nebyl Gameb. Krev obětí z Chrámu smrti se vsakovala do spár mezi dlažbou a pronikala hyperprostorem přímo k Černému Dvoru, k samotnému sídlu Vládce Všeho Zla.

Ken Wood se po paprskovém útoku netvora dal na útěk, po několika krocích se však bezradně zarazil. Rozhlédl se a zaklel:

„Kam se mám vlastně vydat?“

Plocha zdejší obdoby pohanského chrámu Stonehenge měla v průměru přes tři kilometry. Šílenec z Kentucky rezignovaně rozhodil paže.

„Tak dobře, co po mně chceš, obludo?“ zeptal se bez nároku na odpověď. „To je zase dneska den,“ pomyslel si ještě a obrátil pozornost k létajícímu ještěrovi. Ten už neútočil, ale klesal níž a níž.

Patnáctimetrové tělo plaza pokrývaly zelenavé, kovově se lesknoucí šupiny. Krátké sloupovité nohy, při letu přikrčené k trupu, ukončovaly černé drápy. Zrůdná tlama s metrovými horními špičáky působivě doplňovala fantastní vzhled netvora. Zahrocené kužely zubů nenechávaly oběti být jen pomyslnou nadějí na únik. Průsvitná blanitá křídla protkaná šlachami a temnými žilkami se během klesání občas nepatrně pohnula a tak udržovala sestupnou trajektorii. Vypoulené oči se spodními kožnatými víčky bystře sledovaly dnešní cíl. Ostré pařáty se mimovolně svíraly a rozvíraly. Čelisti se připravovaly k vypuštění dalšího smrtícího paprsku.

Ta příšera byl droon, bájemí oslavovaný – či zatracovaný – gamebský drak.

Droon kroužil kolem Pozemšťana v klesající spirále a dával mu tak nepokrytě najevo, že o zařazení Cizince do potravinového řetězce bylo definitivně rozhodnuto.

Pár metrů nad zemí náhle změnil směr letu a vyrazil proti němu. Cítil snadnou kořist. V zátylku se mu stačila vygenerovat další dávka energie potřebná k vypuštění smrtonosného paprsku. Stačilo zaměřit a pozměnit úhel pohyblivých zubů, díky jejichž zrcadlovým plochám se droonům dařilo zacílit oběť s neuvěřitelnou přesností. A pak jen zasáhnout a opéct. Což se při prvním útoku, ku podivu, nezdařilo.

Teď však nebyl žádný důvod, aby i tento útok přišel vni-
več. Oběť byla bezbranná a úkryt nikde. Droon vypustil smrtící paprsek. Ve stejný okamžik mu mozkiem projely dva shodné příkazy, ale každý jako by přicházel odjinud. Paprsek mu pohasl ještě mezi čelistmi...

V dračím mozku pulsoval, řinčel a bolel rozkaz:

„Nesmíš zaútočit!“

Druhý příkaz sice tak nebolel, ale byl stejně naléhavý; možná naléhavější:

„Ty přece víš, že nesmíš zaútočit...“

* * *

Drak letěl dál. Blanitá křídla hladila vzduch. Přikrčené nohy s obrovskými drápy se tiskly k trupu. Po těle světélkovaly šupiny a souvislé plochy kostěného pancéřování. A mířil přímo na Pozemšťana.

„Tak to je konec,“ blesklo Kenovi hlavou. Pak náhle spatřil něco, co způsobilo pokles jeho spodní čelisti málem až na zem. Mezi křídly připomínajícími blány druhohorních ptakoještěřů seděla lidská bytost!

Vlastně – lidská ne.

Na dračím hřbetě trůnila čarodějnice Xylla.

Xylla byla všemi respektovaná a zároveň upřímně nenáviděná vládkyně severní polokoule. Všehoschopná čarodějnice dokázala po celá staletí držet polovinu planety Gameb pod jhem své krutovlády, a to vůbec nebyl jednoduchý úkol. Fialová planeta se totiž nacházela v jednom z klíčových center Všehomíra. Xylla se nyní na rozkaz Vládce Všeho Zla a v souladu s vlastními plány rozhodla konečně ovládnout nenáviděnou fialovou planetu. Stačilo jen vhodně narušit křehký poměr sil Dobra a Zla.

Takhle to znělo velice jednoduše, ale ve své podstatě to bylo běžnými prostředky, jimiž disponovala, neuskutečnitelné. Za stovky let se jí to na Gamebu nezdařilo ani jednou. Xylla tedy musela přepravit na purpurovou planetu sílu, která sama o sobě dokáže rozkolísat a tím zničit všeobjímající, transcendentní Rovnováhu, jež vládne nejen tomuto, ale i mnoha dalším paralelním vesmírům.

Třetí oko jí uprostřed čela potměšile pulsovalo. Vládce Všeho Zla jí tím dával najevo mihotavý souhlas. Xylla podle všeho zvolila vhodný prostředek k narušení Rovnováhy – a ještě lepší taktiku.

* * *

Droon navzdory své velikosti provedl obrat s ladností stíhacího letounu. Blížil se k oběti z druhé strany a v hlavě měl trochu zmatek. V povětří Gamebu prožil dvě stě oběhů Bellia, ale dosud nezažil podobný dvojité rozkaz.

Nepoužil smrtící paprsek, ani nemohl, oba povely mu to v podstatě znemožnily, a rozhodl se tedy pro fyzickou likvidaci protivníka. Drápy, zuby, ocas – droon měl dostatek zbraní pro boj zblízka.

„Necháš ho!“ zabořilo to v dračí hlavě. Droon na poslední chvíli pozměnil dráhu útoku a minul Kena v tak těsné blízkosti, že ho srazil vzdušným vírem na kamennou dlažbu. Mladík se tiskl tváří k vroubkovanému povrchu dlaždic a čekal, co se bude dít dál.

Místo dalšího útoku ale zaslechl jen nelidský, zalykající se řev babice, odlétající na telepaticky řízeném drakovi. Mohl to být i smích.

Xylla se ztrácela mezi masivními pilíři Chrámu smrti a směřovala ven, do otevřené krajiny. Do nedohledna se rozprostírala kamenitá pustina a daleko za obzorem se nacházelo vysokohorské sídlo vládkyně severní polokoule. Rozsáhlý komplex podzemních jeskyní vybavených nejdokonalejšími magickými technologiemi se nacházel v centru nejvyššího pohoří planety Gameb, v ledovém srdci Himagáří.

Odtamtud se Xylla chystala konečně vyhlásit válku králi jižní polokoule, Ušlechtilému rytíři D'Salovi.

A nebude to bitva jen o Gameb...

* * *

Ken Wood hleděl za vzdalujícím se drakem celou dobu, než mu zmizel mezi sloupovím katedrály. Až teď si uvědomil, že v ruce stále svírá kolt. Nic moc, ale pořád lepší, než kdyby držel holící strojek. Konečně měl chvíli klidu na to, aby zvážil další kroky v poněkud kuriózní hře Osudu. Byl zvyklý přijímat od života rány nejrůznějších kalibrů, a proto se s touto snovou realitou vyrovnal jediným možným způsobem. Rozběhl se ke vzdáleným kamenným pilířům, mezi nimiž mu před chvílí zmizel drak, osedlaný bytostí z noční můry.

Neuběhl ani tři sta metrů, když za sebou zaslechl dusot řítícího se stáda bizonů. Alespoň tak to znělo. Ohlédl se –

a zastavil se. Předklonil se, opřel se rukama o kolena a zhluboka dýchal. A jen nevěřičně vrtěl hlavou.

Deset opancéřovaných a na první pohled dobře vyzbrojených jezdců pobídlo hrůzně vyhlížející zvířata. Mladík si je prohlédl pozorněji.

„Ale jistě, to jsou oni!“

Rytíři Řádu Purpurové smrti, profesionální zabijáci živící se teplou krví a syrovým masem obětí, se blížili. Byli to více než dvoumetroví válečníci, na hlavách měli přílby s rohy či ozubenými prstenci a každý z nich na sobě nesl bohatě zdobenou zbroj.

Rytíři tasili zbraně. Svistot mečů profal vzduch. Ken zahlédl v průzorech polirunových přileb bělma tří očí. Stvůry obklíčily a bedlivě sledovaly Cizince, jak se otáčí kolem osy a snaží se být ve střehu vůči útoku vedenému odkudkoliv.

„Ooubre, kde jsou naši soukmenovci?“ ozval se třetí rytíř zprava.

„Netuším, Eezle. Měli přivést Cizince osobně,“ rozhlížel se Ooubre.

„To však znamená, že...“

„Ne! Přece není možné, aby toto směšné stvoření ohrozilo naše po zuby ozbrojené spolubojovníky!“

Ken Wood chvíli naslouchal nesrozumitelnému dialogu. Díval se z jednoho rytíře na druhého a hlavou se mu zase mihla vzpomínka na Jessii klesající v tratolišti krve.

„Příkaz naší Paní nicméně zněl provést Cizince její říši a vyzkoušet, zda byl protentokrát zvolen skutečně ten...“

„Hele, chlapi, táhněte už do hajzlu,“ přerušil je Pozemšťan. „Zabili jste mi holku,“ řekl a pozvedl ruku s Peacemakerem. Pečlivě zamířil.

Zabijáci ho zvědavě pozorovali.

Prásk! A znova... Prásk!

Oba diskutující se svalili ze zvířat a z hledí přileb jim crčela modrá krev smíšená s šedavou mozkovou hmotou. Zástupce velitele zařval a pozvedl meč, pak jej zase sklonil... Následující rána totiž zasáhla i jeho.

Ken Wood byl vynikající střelec.

Další rytíř se sklonil ke hřbetu horsyona a pobídl ho k útoku.

„Měli jsme Cizince provést všelijakými svízelemi? Nuže, začněme s tím hned!“ zakřičel na ostatní a povzbudil zvíře do cvalu.

Ken Wood vyčkával. Už už se zdálo, že skončí pod kopyty pseudokoně, jenže na poslední chvíli ukročil vpravo. Purpurový rytíř se držel sedlové hrušky a druhou rukou švihl mečem. Aby se trefil, musel se dívat, kde je protivník. Natočil k němu tedy hledí přílby a...

Prásk!

Dopadl na dlažbu.

Mladík odhodil nepotřebný revolver.

Zbýlých šest ozbrojenců se o něčem horlivě dohadovalo. Vypadalo to, že je odhozený kus kovu uspokojil, takže do útoku vyrazil jen jeden z nich. Ostatní měli pozorovat, co se bude dít. Vypadalo to na další zkoušku.

Rytíř Řádu Purpurové smrti pobídl šestinohého koně a tasil meč. Cizinec proti němu stál neozbrojený a namísto těžké zbroje, která mu mohla alespoň prodloužit život, měl na sobě jen černé triko a plátěné khaki kalhoty.

Ken Wood sledoval každý pohyb protivníka. Pohled mu sjel k očím zvířete. Horsyon odfrkával chuchvalce zelenavé pěny a těžká kopyta duněla prostorem Chrámu smrti s razancí letního hromu. Zrychloval cval a kostěné hroty trčící mu z hrudi a kolenních kloubů se neodvratně blížily. Znamenaly jistou smrt i v případě, že by zvíře neneslo

jezdce ozbrojeného doorgem, obsidiánovým mečem a dýkou z polirunu.

Nic z toho však Ken nevnímal. Upřeně zíral do očí pseudokoně a snažil se vyčíst jediný, jemu tak dobře známý záblesk. Coby žádaný účastník rodea, koridy, dostihů a vlastně všeho, co se koní, býků, velbloudů a sobů týkalo, doufal, že základní pudy a reflexy téhle hroživě vyhlížející obludy budou zhruba stejné jako u jejích pozemských příbuzných.

„Nesmíš mě zklamat, koníčku,“ zašeptal Ken Wood a jako v mnohokrát nacvičovaných filmových scénách se vrhl pod kopyta cválajícího zvířete.

* * *

Horsyon se lekl nenadálého pohybu a přeskočil ležícího muže. Během jeho skoku se Šílenec z Kentucky vzepjal na zádech, zapřel se rukama o zvrásněnou dlažbu a nemilosrdně kopl horsyona do slabin.

„Promiň,“ omluvil se v duchu zvířeti.

Vyděšený pseudokůň hodil zadkem a zaskočený rytíř nedůstojným způsobem opustil sedlo. Po krátkém, neplánovaném letu přistál se zařinčením na kamenné dlaždice. V tu chvíli se mladík už odrážel od země a jeho plechem pobitý sok neměl čas ani se vzpamatovat.

Ken Wood mu po dopadu vytrhl zbraň a proklál mu hrdlo jeho vlastní dýkou; byla to ušlechtilá zbraň s tenkou, vlnovitě tvarovanou čepelí a pečlivě vyváženou rukojetí. Modrá krev se rozlila po vypouklých dlaždicích a mizela ve spárách. Mladík otřel potřísněnou zbraň o plášť mrtvého a ještě mu sebral meč s purpurově zbarveným ostřím.

„Teď už je to lepší,“ mávl zkusmo oběma zbraněmi a pak zaujal klasickou kung-fu pozici Opice. Pět jezdců na něj upíralo nezvyklé pohledy tří očí. Smrt druhá je nikterak

nevzrušila. Byli si jistí tím, že poněkud zvláštního cizince zničí, kdykoli se jim zachce.

A nyní se jim zachtělo.

Ken Wood s napřaženými zbraněmi stál rozkročený v centru jejich útoku. Jezdci kroužili kolem a utahovali oběti pomyslnou smyčku.

„Uháá!“ zařičel Uuubr a dal tak pokyn k drtivému, konečnému úderu.

„Tak pojď, ty jeden uháá!“ zařval Ken taky, aby si nemysleli.

„Uh...“ nestačil Uuubr reagovat na Kenovu výzvu. Letící dýka mu prolétla mřížkovým hledím a zasekla se mu do prostředního oka. Útočník se s trčící zbraní v přilbě nahnul dozadu, vystříkla první dávka krve, pak se naklonil dopředu a zakrvácel hřívu zvířete. Teprve potom z něj s řinčivým žuchnutím spadl.

Šílenec z Kentucky byl vynikající vrhač nožů, jenže dnes opravdu neměl svůj den. Žádný další nuž totiž neměl. Sevřel meč a soustředil se na zbylé soky.

„Tak jdeme na to, bohatýři,“ mumlal si a připravoval se na nejhorší.

Bojovníci s temně nachovými plášti na ramenou místo odpovědi pobídlí šestinohá zvířata. Kopyta zvonila o dlažbu, když vtom...

* * *

„Říkala jsem, že ho máte přivést, nikoli donést...“

Atmosférou šlehl záblesk.

Dračí paprsek prodírající se prostorem Chrámu smrti zatančil na útočnicích krátkou hru světla a stínů. Čtyři jezdci i se zvířaty se proměnili v zuhelnatělé škvarky. Vzniklo ohavné, smrduté a doutnající sousoší, jen ho umístit někam do snobské galerie.

Ken Wood v údivu pohlédl vzhůru a opět spatřil ono létající monstrum, které se právě vracelo se zřejmým úmyslem ho dorazit. Mladík dnes již podruhé zaslechl hrůzostrašný řev, při němž stydla v žilách krev. Pravděpodobně mělo jít o smích.

Xylla se smála ráda, i když pro většinu obyvatel její Říše to znamenalo smrt.

3. kapitola

Pustinou

Ken Wood se probudil a venku zářilo slunce.

Bylo nádherné, sestříhanými tújemi a čajovými růžemi provoněné jitra. Ptáci spustili každodenní hitparádu tryleků a cvrčkové rozjížděli oblíbené hip hop rytmy. Toho rána, kdy se mladá tráva zvlhlá rosou vzpínala k slunci a teplo slunečních paprsků vyhánělo do květu klasické orchideje i geneticky upravené plavuně, se Ken Wood posadil na plastickém lehátku.

Zapřel se rukama o držadla a pohlédl do zatažených závěsů spící vily. Hlavou mu problesklo pár obrazů z jakéhosi ztřeštěného snu a po tváři mu přelétl zmatený úsměv. Teprve teď si uvědomil, co vše během alkoholického spánku prožil.

Absurdními, pitoreskními a nezřídka brutálními výjevy plynoucími z vědomí i podvědomí si lidské mozky uvolňují a třídí informační, emoční a logické kapacity. Probuzením se potom vždycky vše vyřeší, *vyresetuje* a noční můry se opětovně ukryjí do hlubin podvědomí.

Ken Wood vstoupil francouzským oknem do prostorné haly. Vše bylo zahalené neobvyklým jitřním jasem. Jemně nachové paprsky osvětlovaly oválnou místnost. V pruzích světla vymezených škvírami závěsů se leskly poházené sklenice a vysoká čela dřímajících milovníků – dobyvatelů.

Kolem se povalovalo saténové prádélko nočních divoženek, které si tímto způsobem připravovaly životní roli; nebo aspoň roličku. Hlavně, aby se mihly na plátně. A samozřejmě v titulcích.

„Ahoj, Šílenče,“ ozvalo se z točitých schodů. „Jak je takhle po ránu?“

Ken se otočil a spatřil ji zase. Zatřásl hlavou. Pocítil ukázkové déjã vu. Mohl by přísahat, že ji přesně takhle už viděl. Měla dlouhé nohy, útlý pas a dmoucí ňadra sevřená ve žlutém tílku. Přes výstavní poprsí se vlnil zkreslený nápis *Kiss Me Ass!*

„Vypadáš, jako bys po letech spatřil svou první holku,“ usmála se dívka s ohnivým přelivem, rudými rty a temnými očima.

„Ahoj, Jess,“ řekl Ken a nebyl si jistý už vůbec ničím. Fialové slunce nebylo v Kalifornii zrovna na ranním pořádku; ani to, že se chodidla sestupující krásky vznášela pár centimetrů nad schody. „Pokud se nepletu, jsi moje včerejší šťastná hvězda,“ řekl tak, jak říct měl. Pohlédl ven. Nad zvlněnou krajinou se rozprostírala purpurová řásnatá clona. Polární záře se dnes rozhodla navštívit subtropy.

„Nepleteš se. Ale jen ta včerejší.“

Ken pokýval hlavou.

„Jistě. Jen ta včerejší.“

„Psst, Kene. Vnímáš to také? Něco je jinak,“ hlesla vroucím hlasem.

„No, já si to myslím taky,“ zašeptal Ken.

Jessie k němu přistoupila a objala ho kolem krku. Ken se nechal olizovat po neholené tváři hebkým, vláčným jazykem. Zprvu to bylo příjemné, ale pak to bylo stále intenzivnější. Zdálo se, že mu špička dívčina jazyka projela uchem do mozku, že ho kmitající jazyček proťal skrz na-

skrz. Mravenčení v hlavě vzrůstalo, vnímal škrábání v čelních dutinách a...

„Ne!“

* * *

Ken Wood se probudil právě včas. Po hrudi mu lezla púlmetrová stonožka a tykadly mu zkoumala obličej a otvory v něm.

„Do hajzlu!“ zakřičel, smetl ji ze sebe a vyskočil. Dal si ránu do hlavy o strop jeskyně, do které se včera pozdě v noci uchýlil ke spánku. To, že se mu zajiskřilo v lebce, ještě nic nebylo proti tomu, co se mu skutečně mihotalo před očima.

Přes ústí jeskyně se rozpínala souvislá pavučina, fialově se lesknoucí v paprscích cizího slunce. Ken se rozhlížel po skalním úkrytu. Pro jistotu rozdrtil stonožku patou, další dvě na stěně ubil kamenem a pak začal zkoumat solidně vypadající pavučinu. Zahalil si tělo do „vypůjčeného“ purpurového pláště z pevné, i když velice poddajné látky, pod níž strávil nedlouhou noc.

Za ním něco šustlo. Otočil se s balvanem v pěsti. Očekával ohromnou tarantuli, takovou, s jakou tolikrát bojoval ve filmech. Podvědomě předpokládal modré pozadí a pokyny režiséra. Nebyla to tarantule ani jiný pavouk.

Ze skalních prasklin začali vylézat hadi. Moc hadů.

Žádné příšery s ostny na hlavách, žádné svítící oči; prostě to byla spousta malých, oranžově žíhaných hádků. Tichounce, zlověstně syčeli.

Ken Wood věděl, že nejjedovatější had na zemi není pompézní, svým vzezřením pověstná kobra královská, ale nenápadný pouštní hádek řečený korálovec. Byla to taková drobounká užovka. Podobných se nyní plazilo po stěnách i po zemi desítky. Pokryly i meč a dýku, které si Ken „přivlastnil“ během souboje s trojokými rytíři.

Mladík správně odhadl, že se k meči nedostane, takže se hleděl dostat aspoň ven. Ještě jednou potěžkal kámen velikosti dlažební kostky a mrštil jím do pavučiny. Ten se od ní odrazil s elegancí tenisového míčku. Ken uhnul a valoun prolétl kolem něj do hloubi jeskyně. „Out!“ jako by někde zaslechl čarového rozhodčího.

„Asi ještě spím,“ zavrtěl hlavou, pohlédl na blížící se hady a neprostupnou síť. I v noční můře musí přece existovat možnost, jak se dostat z bezvýchodné situace. Ale samozřejmě: tím, že spáč procitne! To je ono!

Ken Wood se ve snu zasmál a pak se štípl. Pro jistotu se ještě udeřil do solaru. Potom se zběžně profackoval – a rázem mu bylo lépe. Probral se a rozhlédl se...

Hádci byli o další metr blíž. A po pavučině se rozlézali pavouci velikosti lidské hlavy. Všichni cítili potravu, hodně potravy.

„Tak to nebylo ono,“ usoudil Ken. Přiskočil k pavučině, zůstal ovšem v bezpečné vzdálenosti od pavouků i vláken. Opíral se o skalní stěnu, necelý metr od východu z pasti, do které večer sám vlezl, a přemýšlel, co a jak dál a jak odsud hodně rychle vypadnout.

Sehnul se a sebral ze země další úlomek horniny. Spokojeně přešel po ostré hraně zlomu, přikročil k pavučině, dával pozor na pavouky a řízl do ní. Přerušil jedno vlákno, ale na místo se okamžitě přesunuli nejbližší tvůrci pavučiny. Jeden zceloval a ostatní ho chránili. Čelisti jim suše, avšak výmluvně cvakaly

„Šikovná zvířátka. Možná až moc,“ dřepel si Ken na bobek a se vším nahromaděným vztekem mrštil do pavučiny balvanem podruhé. Tenhle pro změnu prolétl mezi vlákny a dopadl na nevelký pahrbek před jeskyní. Chvilí se nic nedělo. Co by se také mělo dít, když kus šutru dopadne na vyprahlou půdu?

Ještě než se usadil obláček zvednutého prachu, ozvalo se z pahrbku zadunění. Pavouci a hadi ztuhli. Ken také.

„To jsem tím šutrákem probudil sopku?“ nejistě pohlédl ven. „Co se to tady děje?“ V purpurově prozářeném světě nevěděl, čemu věřit. Sny a skutečnost zde splývaly dokonaleji než řeky na soutoku.

* * *

Povrch pouště explodoval s razancí menšího vulkánů. V mračnech písku, pableskujícího prachu a v oblaku šířícího se smradu vylétl olroj-momroj. Vzápětí zase dopadl na zem. *mlask!* Jako by na vyschlou půdu dopadlo kravské lejno. Červovitý dravec se rozmotal a vztyčil se na zadní části těla. Vršek se mu komíhal v pětimetrové výši. Po obvodu mezi záhyby projížděly tři oční pásy a nebylo jisté, kterým z nich pozoruje Kena skrytého za pavučinou. Olroj-momroj roztáhl tři podélné tlamy a trojitě zařval.

„Boooumhá!“ Dnešní vydatná přesnídávka byla na dohled!

Ken dokázal řvát stejně hlasitě a rozhodně. Možná měl poněkud odlišný dialekt, což však nebylo divu – byl v tomto fantasmagorickém světě pouhé dva dny a stále ještě netušil, kde se vlastně nachází.

„Uhááá!“ říčel Ken za pavučinou.

„Boooumhá!“ říčel olroj-momroj před pavučinou. Během vteřiny se stáhl do klubka a pak se vymrštil. Po nedlouhém letu prorazil pavučinové pole. Ken se vrhl stranou do mělkého výklenku. Kolem něj prosvištěla hmota pouštního červa.

Olroj-momroj dopadl do jeskyně plné hádků, kteří se na něj bez otálení vrhli. Zbabělí pavouci se stáhli z poškozené pavučiny do úkrytů. Ken na nic nečekal. Skočil si pro

meč a dýku, teď už bez hadů, ti měli dost práce s čvachtajícím hnusem, a vyběhl do volné krajiny.

Pádil z jeskyně hrůzy a v komiksu by mu za kmitajícíma nohama jistě zůstávala rozmazaná šmouha a kolem ní by se vznášely kruhové obláčky prachu. Po necelých padesáti metrech se vrhl za skulpturu z čedičových krystalů. Vyhlédl zpoza matné horniny – a nestačil zírat.

Olroj-momroj se dral ze skalní průrvy a byl obalený stovkami oranžově žíhaných hádků. Válel se v křečích a drtil vlastním tělem kousající potvůrky, ale to bylo asi tak všechno, co dokázal. Nakonec se vztyčil, bolestivě zařval a padl k zemi. Jedem rozrušené a uvnitř rozleptané tělo se rozpláclo a po širokém okolí se rozlétly slizké vnitřnosti, svalovina a o kamennou půdu cvakající rohovité čelisti.

„Fuj,“ podotkl mladík a zvedl se. Rozhlédl se a opět se vydal na jih. Včera tím směrem zahlédl mračna, z nichž padaly šedavé proudy vody, a vytušil, že by tam mohla být i přívětivější krajina. Tím *přívětivější* myslel, že by tam mohl najít něco pořádného k jídlu. Vody měl kupodivu dost.

Na první pohled bezútesná pustina v sobě skrývala nepřeborné množství skalních proláclin, kde se držely zbytky dešťových srážek. Ken nepřemýšlel o bakteriologické či chemické závadnosti, byla to prostě voda – a byla jediná, která tady byla. Netrvalo dlouho a našel i potravu. Druhý den ráno spatřil skupinku místních svišťů hodující na něčem, co ze všeho nejvíc připomínalo kapustu nebo zelí. Rostlina měla více než metr v průměru. Mladík zasáhl pár svišťů kamením a ostatní zahnal prudkými pohyby nachového pláště do děr. Teprve pak obezřetně ochutnal kousek zeleniny. Chutnala asi jako bramborový meloun křížený s ředkvičkovou kapustou; tedy zvláštěně... Co však bylo vskutku zajímavé, kapusta neměla kořen. Na tomhle místě patrně nevyrostla. Ken Wood si z pláště vyrobil

improvizovaný vak na kapustové lupeny a nejšťavnatější z nich do něj uložil.

Než opustil území svišťů, propátral okolí. Na některých místech, kde kamenitou pláň střídaly písečné duny, objevil zvláštní stopy. Zprvu si pomyslel, že pocházejí od nějakého povozu, místní to období pouštního vozidla, ale stopy jednotlivých kol se občas křížily nebo zas rozcházely. A jedna z nich skončila ve svištím výsostném území.

„Vypadá to, že se nám tady potulují celé záhony kapusty,“ zhodnotil nález podivných stop i ohlodané zeleniny, jenže dalších pět dnů mu nebylo dopřáno spatřit další.

* * *

V pozdním odpoledni pátého dne zahlédl na severu pohyb.

Řítilo se k němu pět hopsajících hlávek, každá z nich byla větší než divoké prase. Připomínaly přelétavé *tumbleweeds* – po kalifornské poušti větrem unášené kulovité houštiny – jenže tyhle botanické rarity se pohybovaly výhradně pomocí spodních listů. Samy si určovaly směr pohybu – za vodou, za potravou nebo za rozmnožováním. Ostatně, tímhle se řídí většina tvorů ve známých vesmírech, lidi a ostatní samozvané Pány tvorstva z toho nevyjímaje.

Kenovi ten pohled stačil. Vystartoval rychleji, než kdyby mu za hlavou třeskl výstřel ze startovací pistole. S vervou sprintujícího olympionika nadbíhal cválajícímu zeleninovému políčku. Mezi lákavě vyhlížejícími, evidentně osvěžujícími hlávkami a jím se nacházela pouze mělká prohlubeň. Pár metrů a bude čerstvý salát!

Kenovi bylo od hladu až nevoľno, zvlášt když měl potravu takhle na dosah. Ono sníst za pět dní jednu přerostlou larvu, pár kousků něčeho připomínajícího křen a na

závěr jídelníčku si prostříť ubitého ostnatého sviště, to se opravdu nedalo považovat za dostačující stravu. Ken zabodl meč do sypkého písku, aby měl ruce volné. Kapusty si zatím neuvědomovaly nepřítele na levém křídle.

„Mám tě!“ zašeptal Ken, odrazil se a zamířil si to mocným skokem na nejbližší hlávku. V okamžiku, kdy se odrazil, ucítil, že se něco podstatného změnilo.

Cosi nebylo v pořádku. Odrazil se sice, ale místo odrazu už pod ním nebylo. Písečný povrch pouště zmizel.

Ken Wood padal – a stejně s ním se propadala i okolní krajina. Dopadl na písečný sráz a dutě heknul. Pohlédl vzhůru a zahlédl poskakující, smějící se kapusty.

„Hlavně, ať se mě nikdo neptá, jak vypadá tlemící se zelí!“ stačil si pomyslet, když sjížděl po nohách do hloubi písečné pasti. Během pár metrů se otočil na záda a navzdory svištícímu písku sledoval, co se to s ním zase děje.

Nic zvláštního se nedělo, alespoň z pohledu jednoho písečného netvora na jedné fialové planetě.

„To snad ne,“ hlesl mladík s pohledem upřeným na dno trychtýře.

Mongolew se zapíral vrchními páry nohou o dno trychtýře o průměru okolo dvaceti metrů, do něhož chytal náhodné kolemjdoucí, a lačně rozevíral okrouhlou tlamu. Ta měla rozměr vjezdu do pískovny, vzpomněl si Ken na jedno nevkusné přirovnání. Pouštní netvor natočil hubu tak, aby mu čerstvé sousto vklouzlo rovnou do útrob. V nich bublaly trávící šťávy.

Příšera zamlaskala.

Ken se snažil zpomalit sesun. Horečnatě hledal na sypké stěně jakýkoliv opěrný bod, kořen, skalní výčnělek, ale to se už ocítil před chřtánem plným jehlic a zubů.

Před mladíkem to cvaklo. Stočil se na bok a kopl bestii do vrchní části kusadel. Tím vychýlil její hlavovou část –